

KİM YALNIZ

Uykusunda babasının ona seslendiğini duydu. Kalktı. Sehpada, üstü fincan altlığıyla kapatılmış yarım bardak suyu salonun öbür ucunda yatan hasta adama götürdü. Elleri titriyordu adamın, bir yudum içti, bardağı tutması için kadına verdi. “Döküyorsun kızım.” Pelin ayakta uyuyor. Su, kabıyla birlikte avucundan akıp gidecekken ayıldı birden. “Kavun kaldı mı,” diye sordu adam. Mutfağın ışığı yandı, söndü. Soğuk kavundan bir lokma attı ağzına, kaşlarını kaldırdı. “Yutamıyorum,” dedi.

“Hadi baba, çok geç oldu, yatalım.”

“Bu şey hiç dolmamış.”

Biliyor, akli karnına yapışık şeffaf uzantıda, en son yarım saat önce kontrol etti Pelin, bu pek normal değil, biliyor, torba hâlâ boş. “Bugün doğru dürüst yemek yemedin tabii. Meraklanma, yarın güzelce yer, doldurursun,” dedi gülümseyerek, yürüdü. Haftalardır yatak odası bildiği köşesine, kanepesine doğru. Ama o kıpırdamadan öylece oturuyor. Gözü, pencerenin perdeleri çekili koyultusunda. “Babacım, saat üç, lütfen, uyu artık.” Ne zaman çıplak başı yastığa değdi, Pelin kalktı, üstünü örttü, tekrar yattı.

Sabaha karşı fırladı kanepeden. Adamı kollarından kav-

rayıp aceleyle doğrulttu, bacaklarını yatağın kenarından sarkıtmasına yardım etti. Masada, hazır temiz poşetlerden birini eline tutuştururken yukarıya sesleniyordu, kardeşine. Merdivenleri çıkmıştı çoktan. Koridora rastgele bırakılmış bavulu ayağıyla itip geçti. Bütün oda alkol kokuyor. Uykusunda soluyor Tolga. “Kalk çabuk,” dedi Pelin. “Kusuyor. Kızıl sular kusuyor.” “Ne,” dedi Tolga. Işıktan kamaşan kan çanağı gözlerini kırpıştırıyor, sanki odada bir şeyler araniyor. Pelin pikeyi üstünden hırsla çekti, yataktan çıkmasını bekleyemedi. Koşarak indi merdivenlerden. Gecedен, yastığın altına sokuşturduğu sutyeni kolunda. Adam, kızın bileğinden uzayan siyah şeye baktı. “Ne olacak o?” Gözbebekleri sağa sola hareket mi ediyordu, yoksa Pelin’e mi öyle geldi. “Giyineceğim baba. Hastaneye gideceğiz. Korkma.” Kucağından aldığı poşetin ağırlığı, sıcaklığı. Başı döndü, sendeledi, babası kendi içini yıkamış, ne varsa boşaltmış, kızı da artan son kirli suyu klozete boşaltıyordu işte. Temiz bezle yanına geldiğinde, “Nefes alamıyorum,” dedi adam. Yarı belinden bıraktı kendini yatağa.

Tolga salonun girişinde, gömleğini sırtına geçirirken kalakaldı. Adımları bir ileri, bir geri. Ablası yapılması gerekeni söyleyince toparlandı hemen. Site güvenliğini aradı, acil ambulans çağırmasını istedi. Sonra da babasını omuzlarından çekip oturur halde gövdesini kendininkine yasladı. “Dişleri, dişlerini almak lazım,” dedi Pelin. “Al o zaman.” Pelin iki parmağını adamın aralık dudaklarından ağzına soktu. “Yok, yapamıyorum, alamayacağım.” Sıkıştığı yerden güç kurtardı parmaklarını, peçeteyle çenesinden akan suyu sildi. “Zor tutuyorum. Sen de řu tarafa otur, birlikte destek verelim,” dedi Tolga. Boş çuval gibi omuzlarına düşen ağırlığına, bir o yana bir bu yana savrulan gövdesine, nasıl. Acele etmeli Pelin, hem

de hemen, hatırladı, annesinde de aynısı olmuştu, bu neyin habercisi, bağırsaklarına söz geçirememek, nasıl. “Sırası mı,” diye seslendi ardından Tolga. Onun anlamasını bekleyemedi. Annesi kollarında bayıldığında o yanında yoktu. Döndüğünde, babası gözlerini duvarda bir noktaya sabitlemiş, yüzünde dehşet, korku, her neyse. Geldi, yanına oturdu, başını okşadı. “Dayan baba, lütfen dayan.” Telefona sarıldı birden, sokak kapısının orada. Ne içeride ne dışarıda, alacakaranlık eşikte. Yeni ağaran gökyüzüne bakıyor. Başını yere indirdiğinde, yüzünü eve çevirdiğinde bakışımı kör edecek o gribe yazlığa. “TeYZe, kötü, çok kötü. Bayılıyor gibi. Bizi duymuyor. Ne yapacağız teYZe? Yok, oturuyor. Onu tutuyoruz. Dün gece geldi, yanında. Bilmiyorum bilmiyorum.” Bekledi, biraz daha. Sırtı içeriye dönük. Aslında biliyor. Gücünün neye yetmeyeceğini. Konuştukça uzatıyor, ne söylediğinin önemi var mı, yalnızca konuşmak, aynı sözleri tekrar tekrar devirerek. Ama şimdi telefonu kapaması gerekiyor çünkü hiçbir şey duymuyor artık ve arkasındaki o üçüncü kıpırtılı göz, durdu mu? Yüzünü yatağa döndü, yavaşça salona yürüdü. “Yatırıyor musun?” Kardeşi babasının yarı aralık gözlerini henüz kapadı. “Uyusun,” dedi Pelin, “yoruldu. Dinlenmek hakkı. Günlerce uyumadı.” Kapıyı açık bırakmıştı. O sıra ambulansın garaj tarafına yanaşmaya çalıştığını gördü. Birisi çantalı, üç adam eve girdi, peşinden sitenin güvenlik elemanı. Yatakta boylu boyunca yatan adamın etrafını sardılar.

“Başınız sağ olsun.”

İki kardeş birbirine sarıldı. Pelin kaskatı kesilmiş. Tolga ağlıyor. Güvenlikçi teselli ediyor. “Yapmayın efendim, aman, size bir şey olmasın.”

Herkes gittikten sonra. “Yardım et de, onu yere taşıyalım,” dedi Tolga. Aklına yeni düşmüş. Ağlayan adam gitmiş.

“Niçin,” dedi Pelin, sesi boğuk.

“Öyle duymuştum, sert zemin iyidir.”

İki uçtan tutup çarşaflla birlikte adamı yere, Pelin’in yattığı köşeye taşıdılar.

“Kullanmadığın bir tane getiriver,” dedi Tolga, keskindi sesi. “Bıçak. Büyükçe olsun.”

Çarşaftan bir parça kesip önce çenesini, sonra da iki ayağının başparmağını birbirine bağladı. Bıçağı karnına koydu. Eli torbaya uzandığında, “Dur,” dedi Pelin, “sen bilmezsin, ben yaparım.” Kardeşine baktı. “Biraz beklese miydik?”

“Sen biliyorsun ya.”

“Söz, canını acıtmayacağım baba.” Pelin bağırsağın açık ucunu çevreleyen adaptörün yapışkan bantlarını yavaşça sıyrıldı, iki damla yaş düştü karnına. Torbayı çıkarıp sönmüş dokuya gazlı bezle bastırdı. Ama babasının yüzünde acıdan eser yok. Sanki ona hazırlanan güzel bir sürprizi beklermişçesine gözlerini açacağı âna dek içinden sayıyor. Birazdan elini tutacak ve, bitti mi diye soracak. “Babam iyileşti. O iyileşti,” dedi birdenbire, yanına uzandı. Tenine, diplerinden morarmaya başlayan tırnaklarına dokundu.

Tolga sigarasıyla verandaya çıkmıştı çoktan. Onun sesinden fazla uzakta değil. Ablası yattığı yerde gözünü tavana dikmiş, babasına teşekkür ediyor. Her şey için. Aklına ne gelirse.

“Baksana. Babamıza bak. Gülüyor. Görüyor musun, resmen gülümsüyor. Gözlerinin kenarındaki çizgiler bile gülüyor.”

“Tamam. Yeter.” Tolga babasının yüzünü örttü. Elinde cep telefonu, karşı koltuğa oturdu. “Teyzemler yola çıkmış,” dedi.

Pelin çarşafı araladı. “Onu öptün mü?”

“Öptüm. Kalk oradan hadi. Koltuğa otur.”

“Hayır, iyiyim ben,” dedi Pelin. Köşede istiflenmiş yastıklardan birini başının altına koydu. Yan dönüp bir kolunu sarılır gibi babasına üstüne attı. “Şimdi kimi arıyorsun?” Hızla doğruldu. “Sakın, sakın diyorum. Kapa o telefonu.”

“Deli misin, ne oluyor sana. O bizim tek kuzenimiz. Babamın onda çok emeği var, biliyorsun.”

“Unuttun mu, yüzümüze karşı nasıl demişti, babanız kuş olsa artık uçamaz, diye.”

“Uzattın ama gel şuraya.”

“Hayır, burada kalacağım.”

“Peki, kal o zaman. Haklısın. Çok yalnız kaldık. İkimiz, yetemedik. Ama sen yaptın, istemedin. Onlar yardım etmek istedi.”

“Bizim yardımdan daha başka şeylere ihtiyacımız vardı,” dedi Pelin.

“Bu saatte geçmişin hesabı olmaz,” dedi Tolga.

“Olmaz, değil mi. Ara, gelsinler. Tamam, son görevlerini yapsınlar.”

“Olay çıkarmayacaksın umarım. Yapmazsın, tanırım seni.”

Telefondaki konuşmalarına tanık olmak istemedi Pelin, yemek masasına doğru hareketlendi. Masada, geceden kalma tabak, tabakta iki parça kavun ve yarım düzine, her biri süslü ambalajında içki şişesi. Şişeleri kilere taşıdı. İşini bitirip salona girdiğinde Tolga'nın yatağı kaldırmaya yeltendiğini gördü. “Ne yapıyorsun,” dedi.

“Ev dolacak birazdan, yer açmalı.”

Pelin babasının yastığını yorganını kucakladığı gibi akşamları yattığı kanepeye koydu. “Buraya oturmak yasak, duydun mu,” derken kapı çalındı.

Güvenlikçi, yanına birisini almış gelmiş. Önce yatağı

boylamasına duvara dayadılar. Pelin son kez baktı, gözlerini yumdu. Köşesine çekildi.

“Size zahmet, çatıya çıkaralım lütfen,” dedi Tolga.

İşleri bittiğinde adamlar bir ağızdan, “Yok ağbi, allah aşkına,” diyordu. Giderlerken Tolga bahşişi zorla tutuşturdu ellerine. Ablasına seslendi. “Dün akşam getirdiğim içkileri nereye kaldırdın?”

“Kilerde.”

“Sordum çünkü onların hepsi benim değil. İçinde hediye-
yelik viski var.”

“Keşke daha erken davransaydık. O ambulansa bindire-
bilseydik.”

Tolga holde cüzdanındaki paraları sayıyordu, vazgeçti. Ablasının karşısına dikildi. “Söyler misin, ne değışecekti? Hemen yoğun bakıma. İkimize birden, beni bir daha oraya göndermeyin dememiş miydi? En fazla birkaç gün...”

“Sen. Sana soruyorum. Niçin erken gelmedin?”

“Uçaktan inince sordum, değil mi? Aynı, dedin. Aynı.”

“Ben her şeyi bilemem ki,” dedi Pelin.

“Benim de her şeyi bilmemi bekleyemezsin o halde.”

“Bak. Bir bak. Babam nasıl da gülüyor. Bize gülüyor.”

Tolga sandalyede asılı ceketini sırtına geçirdi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Birisinin doktor bulup getirmesi gerek. Rapor için,” dedi Tolga. “Burada ikimizden başka kimse olmadığına göre. Çok sürmez. Sen. Yalnız kalabilir misin?”

Pelin babasının cansız bedenine iyice sokuldu. “Git sen. Biz kalırız,” dedi.